

KARDANYA

Martıların ığlık çığlığa uuğu rüzgârlı bir eylül günü sahilde yürüyordum. Gökyüzünde dans eden bulutları seyre dalmıştım ki dev bir dalga gelip kıyıya vurdu. Tepeden tırnağa ıslandım. Aynı anda büyükçe bir şişe ayaklarıma doğru yuvarlanıp tam önümde duruverdi. Tekrar denize düşmesin diye eğilip aldım. Çöpe atmaktı niyetim. Fakat bir de ne göreyim, içinde bir kâğıt tomarı var. O an heyecandan nefesim kesildi. Denize bırakılan mektuplu şişelere ilişkin haberler oldum olası ilgimi çekti. “Dalgalar bana ne güzel bir armağan getirdi” diye mırıldanıp gülümsedim. Hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm.

Kapıyı açan annem, ıslak giysilerimi görünce pürtelaş yeni kıyafet bulmaya yöneldi. Ben de bu fırsattan yararlanarak gizemli şişeyi ayakkabı dolabının gözden ırak bir bölmesine sakladım.

Gece, evde el ayak çekilince şişeyi alıp odama götürdüm. Meraktan ölüyordum. Rulo halindeki kâğıt tomarını dikkatlice çekip çıkardım. Sonunda o sararmış sayfalar özgürlüklerine kavuşmuştu. Okumak için sabahı bekleyemedim.

Daha önce adını hiç duymadığım bir ülke olan Kardanya’dan gelen bu imzasız yazı aynen şöyleydi:

Kardanya’ da son bir ayda otuz altı erkek, kadınlar tarafından öldürüldü. Erkeğe yönelik şiddet Kardan toplumunda öteden beri vardı ama böylesine bir tırmanış ilk kez görülüyordu.

Muhalifler, saldırıların bu denli çoğalmasından, yedi yıldır iktidarda olan Ülke Partisi’ni sorumlu tutuyorlardı. ÜP’lü Başbakanın ve bazı bakanların “erkekleri aşağılayan, onların giyim tarzlarını eleştiren” söylemlerinin, şiddet yanlısı kadınları cesaretlendirdiğini söylüyorlardı.

Erkek cinayetlerindeki bu kaygı verici artış üzerine Adam Hakları Dernekleri Federasyonu (AHADEF) yönetim kurulu toplanarak şu kararı aldı:

“10 Şubat Cumartesi günü Federasyon üyesi dernek temsilcilerinin katılacağı olağanüstü bir toplantı yapılacaktır. Uzak kentlerden gelecek olan katılımcıların yol süreleri dikkate alınarak, toplantı saati 18.00 olarak kararlaştırılmıştır.”

AHADEF sekreteri, metni faksla tüm üye derneklere gönderdi.

Belirlenen gün ve saatte yirmi dokuz dernek yöneticisi, başkentteki merkez binanın geniş salonunda yerlerini aldılar.

Federasyon başkanı Sabil, toplantıyı yönetmek üzere sandalyesine geçti.

Art arda gelen cinayet haberleri nedeniyle günlerdir doğru dürüst uyuyamadığından, yüzü sararmış, gözleri kanlanmıştı. Siyah saçlarının arasında gümüş teller gibi ışıldayan beyazlar sanki daha da çoğalmıştı. Buna karşın dimdik duruşu ve çevik hareketleriyle göz dolduruyordu.

Kırk yaşında, orta boylu, ince yapılıydı. Etili dudaklarının kavisli biçimi, yüzünün hep gülümsediği izlenimini veriyordu.

Cep telefonunu sessize aldıktan sonra Sabil, önündeki mikrofonu tıklatarak çalışıp çalışmadığını kontrol etti; keskin bakışlarıyla salonu baştan aşağı süzdü ve gür sesiyle,

- *Dostlar merhaba, hoş geldiniz, dedi.*

Bu coşkulu selamlama, güçlü alkışlarla karşılandı. Alnına dökülen saçlarını uzun parmaklarıyla tarayarak ensesine doğru attı. Tekrar mikrofona yaklaşarak,

- *Öncelikle, son bir ay içinde kadın şiddeti nedeniyle yitirdiğimiz otuz altı erkek kardeşimizin anısına sizleri bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.*

Herkes ayağa kalktı. O kederli suskunluk anlarında, başkanın hemen arkasında asılı olan sarkaçlı büyük saatin salınım sesleri duvarlarda yankılanıyordu.

Saygı duruşu bittiğinde Sabil, sol yumruğunu havaya kaldırarak,

- *Kadın şiddetine hayır; kahrolsun kadın egemen zihniyet. Susmayacağız, korkmayacağız, diye bağırdı.*

Dernek temsilcileri de yumruklarını havaya kaldırdılar ve hep birlikte yüksek sesle tekrarladılar:

- *Susmayacağız, korkmayacağız!..*

Başkan, mikrofonu konuşmacılara vermeden önce,

- *Arkadaşlar, lütfen kısa ve öz konuşmaya çalışalım. Bilindiği gibi zamanımız sınırlı. Toplantı saat 21.00'de sona erecektir, dedi.*

Akşamları düzenlenen hemen her toplantıda, Kardanyalı erkeklere böylesi bir uyarı yapılırdı. Çünkü kimi saldırgan ve tacizci kadınlar yüzünden geceleri sokaklar güvenli değildi.

Bu uyarı üzerine katılımcılardan birkaçı, bayıltıcı spreylelerinin çantalarında olup olmadığını kontrol ettiler.

İlk sözü alan Tunk, Güney Kardanya Erkek Hakları Derneği temsilcisiydi.

Her zaman şen kahkahalarıyla bulunduğu ortamı neşeye boğan bu minyon yapılı, kırmızı yüzlü adam ilk kez düşünceli ve üzgün görünüyordu.

- *Sizlere bölgemizdeki erkek hakları savunucularının selamını getirdim, diyerek söze başladı.*

Salondan alkışlar yükseldi. Çoğu zaman yaptığı gibi elini yüreğinin üstüne koyarak teşekkür etti. Uzun burnunun ta ucuna kadar inen gözlüğünü düzelttikten sonra konuşmasına devam etti:

- *Ülke bizler için yaşanılır bir yer olmaktan çıktı. İktidarın “erkeği aşağılayıcı ve dışlayıcı söylemleri” her geçen gün hayatımızı daha da zorlaştırmaktadır. Erkekler dört duvar arasına, eve hapsedilmeye çalışılıyor. On dört milyon nüfuslu Kardanya'nın yarısını oluşturan kesim, eziyet altındadır. Giyim şeklimize bile müdahale ediliyor. Kadınlar, ayrılmak isteyen kocalarına ya da*

sevgililerine evde, sokakta hatta adliye binalarında saldırebiliyorlar... Federasyon bu konuları acilen masaya yatırmalıdır. Gerekli güvenlik önlemlerinin alınması ve erkek sığınma evlerinin sayısının artırılması için hükümete baskı yapılmalıdır.

Bunun üzerine söz alan Empati Derneği temsilcisi Kaspi -öksürerek boğazını temizledikten sonra- bir çocuğununu andıran sesiyle,

- *Haklısınız ama sığınma evlerinin gizliliği sağlanamıyor. Bu konuda özensizlik had safhada. Öyle ki bazı kentlerde minibüs şoförleri yolculara,*

“Adam Sığınma Evi’nde incek var mı” diye sorabiliyorlar, dedi.

Salondan “yuh” sesleri geldi. Homurdanmalar devam etti bir süre...

Epeyce hararetli konuşmalara sahne olan toplantının sonunda, “3 Mart Cumartesi günü başkentte kitlesel bir basın açıklaması yapılması” önerisi oylamaya sunuldu. Teklif oybirliğiyle kabul edildi. Etkinliğin “Adam ve Aile Bakanlığı” önündeki alanda yapılması üzerinde de görüş birliği oluştu. Ayrıca olabildiğince çok sayıda aktivistin, eyleme gelirken “yırtmaçlı pantolonlarını” giymeleri istendi.

Kardanyalı erkekler arasında son zamanlarda bu tarz pantolon giyenlerin sayısı artmıştı. Muhafazakâr kesimlerin tepkileri de gecikmemişti. Bizzat başbakan İnizon bir konuşmasında “*Son zamanlarda uygunsuz, çirkin kıyafetler görmekteyiz*” demiş, hemen sonrasında hükümet yanlısı bazı kadınlar, söz konusu giysinin erkeklerin bacaklarını gösterdiğini, bu nedenle tahrik edici olduğunu öne sürerek tartışmayı büyütmuşlerdi. Sonraki günlerde böyle giyinen kimi erkekler metroda, sokaklarda hatta yolcu otobüslerinde saldırıya uğramışlardı. Buna karşın her geçen gün daha da yaygınlaşan yırtmaçlı pantolon, son aylarda neredeyse erkek hakları mücadelesinin simgesi haline gelmişti.

Toplantıda alınan karar doğrultusunda, AHADDEF yönetimi sosyal medyada bir duyuru yayınladı. Binlerce paylaşımın ülkenin en ücra köşelerine dek ulaşan duyuru metninde, “*Federasyon üyesi olsun ya da olmasın tüm erkek hakları savunucusu platformların ve derneklerin, basın açıklamasına katılmaları*” isteniyordu.

Bu çağrı üzerine 3 Mart sabahı, Adam ve Aile Bakanlığı önünde büyük bir kalabalık toplandı. Duyarlı insanlar Kardanya’nın dört bir yanından başkente akın etmişlerdi. Birçoğunun -çağrıya uyup- yırtmaçlı pantolonlarını giyerek geldikleri görülüyordu. Az sayıda olsalar da kadın destekçiler de göze çarpıyordu.

Basın mensupları tam kadro etkinlik alanındaydı. Gönüllü muhabirler ise daha erken saatte yerlerini almışlardı.

Diğer tüm kurumlarda olduğu gibi basında da “kadın egemen zihniyet” hâkim olduğundan, haberler genellikle çarpıtılıyor, yanlı veriliyordu. Bu nedenle “gönüllü muhabirler” olarak örgütlenmiş olan hak savunucusu kimi yurttaşlar eylem alanlarında hazır bulunuyorlar; sosyal medya üzerinden gerçekleri paylaşmaya çalışıyorlardı.

Açılan pankartlar, “erkeğe yönelik şiddeti” protesto eden yazılarla doluydu:

- *Kadın şiddetine son!*
- *Adalet istiyoruz!*
- *Şiddet uygulayan kadına iyi hal indirimi uygulanmasın!*
- *Kıyafetime karışma!*
- *Ne giyeceğimize biz karar veririz!*
- *Özgürlüğümüzü istiyoruz!*
- *Sokakları istiyoruz!*
- *Kadın egemen sisteme karşı direnmeye çağırıyoruz!*
- *Susmayacağız, korkmayacağız, boyun eğmeyeceğiz!..*

Coşkulu kalabalık sloganlarla meydanı inletirken, alanın güney tarafında bir hareketlenme dikkati çekti. Lokantaların olduğu sokaktan koşarak gelen elleri sopalı beş-altı kadın, göstericilere saldırıyordu. En öndeki kısa boylu, esmer olanı,

- *Şu kılık kıyafetinize bakın, ahlâksızlar,* diye bağırıyordu.

Kadınlardan sarışın, uzun boylu olanı da yüzüne dökülen saçlarının arasından nefretle bakarak haykırıyordu:

- *Öldürülmeyi hak ediyorsunuz, böyle giyinmeye devam edin bakalım!..*

(Saldırganların kollarındaki bantlarda “Beyaz Pelerin” adlı faşist-cinsiyetçi kadın derneğinin arması vardı).

Ortalık bir anda karıştı. Dernek üyesi erkekler ilk şaşkınlığın ardından hemen savunmaya geçtiler. Ellerindeki pet şişeleri fırlatıyorlar; şemsiyeleri ve pankart sopalarını havada savurarak -gözü dönmüş kadınları- püskürtmeye çalışıyorlardı.

Polis epeyce zaman sonra gelip bu küçük ama azgın grubu gözaltına aldı. Fakat herkes şunu biliyordu ki, Beyaz Pelerin üyeleri, en kısa zamanda salıverileceklerdi...

Saat 11.00’i gösterdiğinde AHADef sözcüsü Edek “basın duyurusu” nu okumak üzere mikrofonu aldı. (Uzun boylu, gösterişli bir adam olan sözcü, az önceki kargaşada epeyce yıpranmıştı. Dizine kadar yırtmaçlı olan pantolonunun sol paçası kalçasına dek yırtılmış; sopa darbelerinden biri de omzuna denk gelmişti.)

- *Provokasyonlar, saldırılar bizi asla yıldırılmaz, kahrolsun faşizm, kahrolsun kadın şiddeti,* diyerek söze başladı.

Davudi sesi ve yerinde vurgulamalarıyla etkileyici bir konuşma tarzına sahip olan Edek’in sözleri sık sık alkışlarla, sloganlarla kesiliyordu. Sosyal medya üzerinden canlı olarak yayınlanan bu coşkulu anları, Kardanya’nın dört bir yanındaki mazlum ve mağdur erkekler heyecanla, gözyaşları içinde izliyorlardı.

Basın açıklamasının son bölümü şöyleydi:

“Kadın şiddetinin artmasından Hükümet sorumludur. Tüm uyarılarımıza karşın yeterli güvenlik önlemleri alınmamıştır. Adam ve Aile Bakanı ve İçişleri Bakanı derhal istifa etmelidirler!..

Biz erkekler kadın zulmüne boyun eğmeyeceğiz.

Direneceğiz, kazanacağız!..”

Öfkeli kalabalıktan uzun süre “Direneceğiz, kazanacağız” sloganı yükseldi; kentin varoşlarına doğru perde perde dağıldı. Yoksulların yaşadığı Koranti semtinde, evinin önünü süpürmekte olan Ake, sokakları dolanarak gelen bu sese

dikkatlice kulak verdi. Topluca şarkı mı söyleniyordu yoksa birileri kavga mı ediyordu, anlayamadı epeyce zaman... Rüzgârın yönüne göre kâh duyulan kâh kesilen slogan anlaşılır hale geldiğinde, yüzü, güzel bir haber almışçasına güldü. Süpürgeyi yere bırakıp gururla doğruldu. Karısı Pizon'un sabahki ağır hakaretlerini düşünerek, öfkeyle yumruğunu havada savurdu ve sesinin yettiğinde,

- Direneceğiz, kazanacağız, diye bağırdı.

9 Mart Cuma günü öğlen saatlerinde İçişleri Bakanı Karzon, bakanlık binasından çıkmış, makam arabasına doğru yürüyordu. Mini eteği, kızıla boyanmış saçları ve neşeli tavırlarıyla her zamankinden farklı görünen Karzon, iki saat sonra kıyılacak olan nikâhının heyecanı içindeydi (Nikâhtan pek az kişinin haberi vardı).

Birkaç muhabirin koşarak geldiğini görünce durdu. Onları engellemek için harekete geçen korumalarına eliyle “bırakın gelsinler” dercesine bir uyarıda bulundu.

Basın mensupları, son gelişmeler hakkındaki görüşünü ve istifa edip etmeyeceğini soruyorlardı.

Bakan -yüzüne zoraki bir üzüntü ifadesi takınarak- şu açıklamayı yaptı:

- *Öncelikle istifa etmeyi gerektirecek bir durum olmadığını belirtmek isterim. Bizim bu konuda ne bir hatamız ne de ihmalimiz vardır. Son haftalarda erkek yurttaşlarımıza yönelik saldırıların artmış olmasından büyük rahatsızlık duymaktayız. Bazılarının yanlış ve kışkırtıcı davranışları olsa da onlar bizim değerli babalarımız, kıymetli biraderlerimizdir. Başımızın tacıdırlar. “22 Şubat Erkeğe Yönelik Şiddetle Mücadele Günü” etkinliklerinde de söylediğim gibi, bu konuda yeni yasal düzenlemeler yapmak üzere bir çalışma sürdürmekteyiz...*

Gazeteciler soru üstüne soru yöneltiyor, daha detaylı açıklama bekliyorlardı. Ancak bakanın acelesi vardı (Nikâh saati yaklaşıyordu); özür dileyerek koşar adım uzaklaştı.

60 yaşındaki Karzon, üçüncü evliliğini Bakanlık çalışanlarından Suta'yla yapıyordu.

Dar gelimli bir ailenin ortanca çocuğu olan -26 yaşındaki- genç adam, yakışıklılığıyla kızların gözdesiydi. İşe başladığı hafta, bir gün koridorda

karşılaşmışlar; heyecandan kızarıp bozaran Suta, saygılı bir tavırla kenara çekilip yol verirken, Bakan Karzon adımlarını yavaşlatarak -belli etmeden- onu tepeden tırnağa süzmüştü. Biraz uzaklaştıklarında da yanındaki yardımcısından, bu delikanlı hakkında bilgi almıştı.

Karzon, birkaç gün içinde onu Özel Kalem Müdürlüğü bünyesinde görevlendirerek yanına aldı. Çok geçmeden de evlilik teklifinde bulundu. Gencin ailesi, oğullarının başına devlet kuşu konduğunu düşünerek seviniyorlar, bir an önce bu evliliğin gerçekleşmesi için can atıyorlardı.

Zavallı Suta, rüzgâra kapılmış bir yaprak gibiydi. Olayların baş döndürücü akışına umarsızca bırakmıştı kendini. Öyle şaşkıncı ki başka birinin başına gelenleri izliyordu sanki...

Beyaz puanlı siyah elbisesi ve arkada topladığı uzun sarı saçlarıyla bakışları üzerine çeken Mozon adlı genç kadın, başkentten en ünlü buluşma yerlerinden biri olan Kafe Ra'ya doğru -düşünceli ve canı sıkkın bir halde- ağır ağır yürüyordu. Sabahleyin erkek arkadaşı Kente'den aldığı mesaj keyfini kaçırmıştı. Cep telefonunu çıkarıp o kısacık iletiyi bir kez daha okudu:

“ Saat 18.00'de Kafe Ra'da buluşalım mı?.. Bir konu hakkında görüşmek istiyorum...”

Genç kadın, “*Bu hiç de hayra alâmet değil*” diye mırıldandı. Kafasında sorular birbirini izledi: “*Ne bir aşk simgesi ne de sıcak bir sözcük var... Ayrıca neyi konuşmak istiyor olabilir ki?..*”

On beş aydır süren ilişkilerinde herhangi bir sorun olmadığı kanısındaydı. Yirmi dokuz yaşına gelmişti Mozon. Bu eli ayağı düzgün delikanlıyla (ki o henüz yirmi bir yaşındaydı) evlenmeyi planlıyordu. Kente ise evlenmek bir yana son günlerde kız arkadaşının bazı tavırlarını kaba ve baskıcı buluyor, onunla olan beraberliğini artık sonlandırmak istiyordu.

Kafe'nin önünde karşılaştılar. Mozon, soran gözlerle sevgilisine bakarak,

- *Ne hakkında konuşmak istiyorsun?..*

Genç adam sıkıntılıydı. Bakışlarını sağa sola kaçırdı.

- *Böyle ayaküstü olmaz. İçeri girelim, dedi.*

Fakat Mozon, kötü koku almış bir hayvan gibi huysuzdu. Hemen oracıkta, sokak ortasında konuşmakta kararlı görünüyordu.

Kaygılı bir tavırla etrafı kollayan Kente, yoldan geçenler uzaklaşınca, alçak sesle,

- *Peki o zaman... Söyleyeceğim şudur: Ben senden ayrılmak istiyorum, dedi.*

Duyduklarına inanmamış gibi bir süre öylece sessiz kalan Mozon, öfkeden kıpkırmızı oldu. Yüzünü başka bir tarafa çevirdi, uzaklara baktı ve sonunda, gözlerinde adeta kıvılcımlar çakararak,

- *Doğru mu duydum, ayrılmaktan mı söz ettin?..*
- *Evet...*

O andan itibaren genç kadın çıldırmaşçasına bağırmağa başladı:

- *Vay be!.. Demek öyle ha... Seni pislik, şimdi kimin kapatması olacaksın bakalım!.. Sokaklara düş de gör!..*

Delikanlı bu hakaretler karşısında ne yapacağını bilemiyor, utançtan ölüyordu. "Yer yarılrsa da içine girsem" diyordu...

Bu sırada bazı insanlar Kafe'nin önünde adımlarını yavaşlatarak, onları izlemeye başlamışlardı.

Gözü hiçbir şeyi görmeyen Mozon,

- *Beni terk etmek neymiş göreceksin. Seni doğduğuna pişman edeceğim! Bittin sen, diyerek tehditler savurmaya başladı.*

Zavallı delikanlı korku içinde bir köşede öylece duruyor; yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmeyi bile akıl edemiyordu.

O anlarda olup bitenleri kamerasıyla kaydeden bir yurttaş, Kente'nin yanına sokularak kulağına fısıldadı:

- *Korkma, yalnız değilsin...*

Bu orta yaşlı kadın, Adam Hakları Dernekleri Federasyonu'na bağlı Empati Derneği'nin gönüllü aktivistlerinden Tekzon'du. (Erkek hakları savunucusu kadınlar, Tüzük gereğince, AHADef'e bağlı derneklere kayıt yaptıramıyorlar; sadece "Gönüllüler Ekibi" ne üye olabiliyorlardı).

Sonunda Mozon -herkesin duyacağı şekilde- erkek bedenini aşağılayan cinsiyetçi küfürler savurarak oradan uzaklaştı (Köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce, Kente'ye bakarak, tehditkârca parmak sallamayı da ihmal etmedi).

Tekzon, gözyaşlarına boğulan delikanlıya,

- *Gel kardeşim, kafeye girip konuşalım, dedi.*

Garson kahvelerini getirip masaya bıraktığında, nihayet Kente, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini açarak, karşısında oturan bu iyi yürekli kadına minnetle bakıp, mahcup bir edayla teşekkür etti.

Aynı zamanda kafasında pek çok farklı düşünceler ve sorular birbirini izliyordu:

"Bu kadın neden bana böyle yakınlık gösteriyor?.. Ona nasıl güvenebilirim ki!.. Ya bir erkek avcısıysa?.. İçinde bulunduğum bu zor durumu fırsat bilerek beni ağına düşürmeye çalışıyorsa!.."

Tekzon bunu anlamış gibi, cebinden bir kart çıkarıp gösterdi. Bu, Empati Derneği gönüllü üyelik kartıydı. Mor zemin üzerinde üyelik bilgileri ve ayrıca kendi fotoğrafı vardı.

Bunları inceledikten sonra rahat bir nefes alan genç adam,

- *Yaşadığım kötü olay sırasında burada olmanız benim için ne büyük bir şans, dedi.*
- *Olayın takipçisi olmalıyız kardeşim... Suç duyurusunda bulunmalısın. O kendini bilmez kadının hakaret ve tehditlerini kameramla kaydettim. Mahkeme bunları değerlendirecektir. İzin verirsen, ben konuyu Empati*

Derneği'ne götürebilirim. En güvenli sığınma evinde kalman için de girişimde bulunabiliriz...

Bunları saygılı bir tavırla dinleyen delikanlı, Tekzon'un numarasını kendi cep telefonuna kaydetti. Kadının dalgın bir anında hesabı çabucak ödedi ve bir kez daha teşekkür ettikten sonra kafeden ayrıldı.

Cadde boyunca yürürken, Mozon'un bir köşede pusu kurmuş olabileceğini düşünerek pür dikkat etrafı kolluyordu. Amazon kraliçesi Penthesilea'nın dev bir heykelinin olduğu Büyük Meydan'ı hızlı adımlarla geçti.

Bir yandan da Tekzon'un önerilerini düşünüyordu:

- *Mahkemeye başvurmak içimden gelmiyor doğrusu. Bu konularda şimdiye dek verilen kararlar ortada.... Kadın egemen sistemin yargısına nasıl güvenebilirim!.. Mozon mahkemede kim bilir ne yalanlar söyler. Birçoğu gibi o da "Kadınlığına hakaret edildiğini, onurunun kırıldığını" ileri sürerek "haksız tahrik indirimi" alır. Boynuna fular bağlayıp, üzgün bir tavır takınarak asıl mağdurun kendisi olduğu izlenimini vermeye çalışır. Böylece "saygın tutum indirimi" de alır. Olsa olsa beş bin Kardanya lirası cezayla kurtulur. O da taksitlendirilir...*

Daha etkili bir mücadele içinde olmayı yeğlerim. Her gün bu ülkenin pek çok yerinde erkekler ne acılar yaşıyor kim bilir!.. Son bir ay içinde onlarcası katledildi. Kadın egemen sisteme karşı örgütlü bir mücadele içinde olmak gerekiyor..."

Yıllar öncesine, çocukluğuna gitti:

"Annem bizi terk ettikten sonra babam, "dul bir adam" olarak ne zorluklar yaşamıştı... Bir ev sahibi, dairesini bize kiraya vermek istememişti örneğin. Neymiş, apartmanın ahlâkı bozulmuş... Babam bir köşede gizli gizli ağlamıştı. Görmediğimi sanmıştı... Hayatın acımasız gerçeklerinden beni uzak tutmaya çalışırdı hep; ama ben her şeyin ayırındaydım..."

Kente'nin -çocukluğundan beri- içinde büyüyen isyan, o gün kız arkadaşı Mozon'un saldırısı nedeniyle yaşadığı ağır olayın etkisiyle adeta ateşlenmişti.

Eve vardığında yaşlı babasının -her zaman olduğu gibi- kendisini pencerede beklediğini gördü. Olanlardan ona hiç söz etmedi. Kaygılanmasını, üzülmelerini istemiyordu.

Ertesi sabah kahvaltısını yaptıktan sonra evden çıktı. Tekzon'a telefon edip, bir erkek hakları derneğine üye olmak istediğini söyledi. Tekzon ona Empati Derneği'nin adresini verdi.

Sabah saat 10.00'da dernek kayıt defterinde Kente, "en yeni üye olarak" kaydedilmiş bulunmaktaydı.

Bu genç adam, yakın bir gelecekte Kardanya erkek hakları mücadelesinin önderlerinden biri olacak ve ezilen Kardan erkeklerinin yüreğinde taht kuracaktır...

Alime Yalçın Mitap

2018